

**Жінка, яка має план. Життя,
сповнене пригод, краси й
успіху**

Мей Маск, вишуканій, чарівній і непосидючій супермоделі, уже за сімдесят. Її життя не завжди було таким простим і гламурним, як тепер. У тридцять один вона стала матір'юодиначкою, відтак тяжко працювала, щоб поставити на ноги дітей, Ілона, Кімбала й Тоску. А ще боролася із зайвою вагою, стала моделлю плюссайз і навіть подолала ейджизм у модельному бізнесі. Дієтологнутриціолог за фахом, Мей понад сорок п'ять років пропрацювала в цій галузі, розпочинаючи практику з нуля у восьми містах, трьох країнах і на двох материках. Нині вона на піку популярності як лекторкадієтологиня і як модель. І все це завдяки бунтарському духу та заповзятості — саме вони принесли їй світову славу у віці, який сама Мей називає «розквітом свого життя». Як відомо всім, хто стежить за Мей Маск у соцмережах, вона щедро роздає щирі й дуже практичні поради щодо ухвалення в певному віці рішень, котрі можуть згодом окупитися в дивний і непередбачуваний спосіб. У цьому виданні авторка ділиться досвідом і мудрістю, набутими протягом нелегкого, сповненого пригод і випробувань життя. Це поради щодо здоров'я, краси, родини та кар'єри. Ви не можете контролювати все, що відбувається навколо, але в будь-якому віці можете жити так, як забажаєте. Для цього потрібен лише план. Тож почніть обмірковувати його просто зараз.

МЕЙ МАСК

*Жінка,
яка має
ПЛАН*

ЖИТТЯ, СПОВНЕНЕ ПРИГОД,
КРАСИ Й УСПІХУ

MAYE MUSK

A WOMAN MAKES A PLAN

ADVICE FOR A LIFETIME
OF ADVENTURE, BEAUTY, AND
SUCCESS

МЕЙ МАСК

ЖІНКА, ЯКА МАЄ ПЛАН

ЖИТТЯ, СПОВНЕНЕ ПРИГОД,
КРАСИ Й УСПІХУ

Харків

2021

2021

ISBN 978-966-982-536-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Серія «Біографії та мемуари»

By arrangement with *CookeMcDermid Agency, The Cooke Agency International, and Andrew Nurnberg Associates Baltic*. Originally published in English by *Viking*

Cover photo hair and makeup by *Yana Tammah*

Перекладено за виданням: Musk M. *A Woman Makes a Plan: Advice for a Lifetime of Adventure, Beauty, and Success* / Maye Musk. — New York : Viking, 2019. — 224 p.

Переклад з англійської *Анни Цвіри*

Дизайнер *Аліна Белякова*

Електронна версія створена за виданням:

Маск М.

МЗ1 Жінка, яка має план. Життя, сповнене пригод, краси й успіху / Мей Маск ; пер. з англ. А. Цвіри. — Х. : Віват, 2021. — 224 с. : кольор. іл. — (Серія «Біографії та мемуари», ISBN 978-966-942-829-5).

ISBN 978-966-982-273-4 (укр.)

ISBN 978-1-9848-7850-2 (англ.)

Як відомо всім, хто стежить за Мей Маск у соцмережах, вона щедро роздає щирі й дуже практичні поради щодо ухвалення в певному віці рішень, котрі можуть згодом окупитися в дивний і непередбачуваний спосіб. У цьому виданні авторка ділиться досвідом і мудрістю, набутими протягом нелегкого, сповненого пригод і випробувань життя. Це поради щодо здоров'я, краси, родини та кар'єри. Ви не можете контролювати все, що відбувається

навколо, але в будь-якому віці можете жити так, як забажаєте. Для цього потрібен лише план. Тож почніть обмірковувати його просто зараз.

УДК 82-94

© Maye Musk, 2019

© Sergey Buzovsky, cover photo, 2020

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2021

Цю книжку я присвячую людям, які найбільше вплинули на моє життя:
Моїй покійній матері, Він Гальдеман, яка дарувала мені, моїм сестрам
і кожній знайомій жінці впевненість та насагу
Моїй покійній сестрі, Лінн Гальдеман, яка щовечора протягом п'яти
років слухала про негаразди й підтримувала під час судового розгляду
щодо ремонту димаря в моєму будинку
Моїй сестрі-близнюці Кей, яка все життя захищає мене й досі вчить
практичності
Тосці, моїй любій доньці, а також Ілонові й Кімбалу, моїм синам, які
поважали й підтримували мене в усіх моїх справах
Моїм одинадцятьом онукам, які спонукають мене й досі вчитися,
даруючи неймовірне щастя своїми нескінченними «чому?»
Усій моїй великій родині, друзям і команді, які були зі мною впродовж
важких, щасливих і нових часів

ВСТУП. БУДЬТЕ СМІЛИВИМИ, АЛЕ

ОБЕРЕЖНИМИ

Продумайте план і ризикніть

У нашої сім'ї був літак і нестримна жага до відкриттів. Мої батьки перетнули Канаду, Америку, Африку, Європу, Азію й Австралію у крихітному гвинтовому літаку, обтягнутому парусиною, без GPS-навігатора чи радіозв'язку. Коли ми були малими, мама з татом щозими брали нас із собою в Калахарі — шукати легендарне загублене місто. Тепер я розумію, як небезпечно було летіти ось так над пустелею — лише з компасом, запасом води та їжі на три тижні й п'ятьма дітлахами. Проте батьки планували наші мандрівки до найменших деталей. «Бути сміливим, але обережним», — таким було наше сімейне гасло. Тато прагнув пригод, але завжди був готовий до непередбачуваних обставин. Так батьки прищепили мені цікавість і жагу до нових відкриттів. І я вмю ризикувати, бо вони навчили мене готуватись до цього.

Існує бурське прислів'я, яке я пам'ятаю ще з дитинства: «'n Voer maak 'n plan». «У фермера є план», — так це можна перекласти дослівно. У Південній Африці воно було дуже поширене й могло стосуватись і серйозних проблем, і якихось дрібниць. Ми використовували це прислів'я щоразу, коли доводилося змінити курс, щоб розв'язати проблему. Хоч би яка перепона постала перед тобою, потрібно поміркувати і знайти інший шлях.

Спершу я хотіла назвати цю книжку «Як боротись і виживати», та це звучало б не надто привабливо й лише спантеличило б потенційних читачів. Але сподіваюся, що моя книжка допоможе вам боротися менше й виживати ліпше, ніж це вдавалося мені. У моєму житті надто часто все котилося шкереберть, тож раз у раз мені доводилося планувати заново. Як жінка, ти будуєш плани, але будь-якої миті тебе

можуть збити з курсу, і тоді доводиться починати все спочатку. (Хоча це стається і з чоловіками.)

Я починала з чистого аркуша багато разів. Упродовж свого дорослого життя я встигла пожити в дев'ятьох містах і трьох країнах. Не раджу нікому починати все заново так часто, як я, та якщо це доводиться зробити, заздалегідь сплануйте свої дії. У вас буде значно насиченіше й щасливіше життя, якщо ви не боїтиметесь ризикувати. Я часто ризикувала, і на початку було досить важко. Але я не здавалась і змогла досягти успіху в особистому та професійному житті. Не потрібно обмірковувати до найменших деталей усі можливі сценарії свого життя — досить навчитися розв'язувати проблеми, що постають перед вами. Їх, звісно ж, буде багато, до того ж різних, та вам потрібно лише ретельно обмірковувати перший крок.

Життя може готувати для нас безліч несподіванок. Ви намагаєтесь дбати про себе, піклуватися про рідних і друзів, мати фантастичний вигляд і так само почуватися, будувати кар'єру й наповнювати своє життя пригодами. Думати водночас про все це надто складно. Але якщо ви почнете з першого кроку, а потім подбаєте про наступний, то неодмінно рухатиметесь уперед.

Коли я опинялась у складних життєвих ситуаціях, то багато читала, зокрема любовні романи й книжки із саморозвитку. Вони давали мені надію. Можливо, розповівши про своє життя, я зможу поділитися цією надією і з вами.

Бути в моєму віці просто чудово. Я прожила сім десятиліть, збудувала дві кар'єри й досягла успіху, а також виростила трьох дітей. У мене одинадцяттеро внуків. А тепер я на піку своєї популярності як лекторка-дієтологиня і модель. Мене навіть попросили написати цю книжку! Саме тому я кажу, що сімдесят один — це надзвичайний вік! Щоранку я прокидаюся з радісним передчуттям нового дня.

Із правильним способом мислення та вмінням планувати й ризикувати ви зможете підкорити навіть Марс.

Розділ 1

СИВИНА — ЦЕ НОВИЙ БЛОНД

Життя стає лише кращим

У п'ятдесят дев'ять років я дозволила своєму волоссю стати зовсім срібним. Ще за два роки потрапила на обкладинку журналу *New York* із кругленьким животом. (Насправді я не була вагітна, але вигляд мала досить переконливий.) У шістдесят сім я вперше вийшла на подіум Нью-Йоркського тижня моди разом із моделями, утричі молодшими від мене. У шістдесят дев'ять стала обличчям косметичної компанії *CoverGirl*.

Уявляєте? Я про таке й не мріяла. Я й припустити не могла, що сиве волосся стане моєю перепусткою у світ супермоделей. Коли я вперше вийшла на подіум, мені було п'ятнадцять років. Тоді мені сказали, що у вісімнадцять мене більше ніхто не захоче там бачити. Працюючи моделлю, я ніколи не вважала, що ця кар'єра надовго, не кажучи вже про пік популярності в сімдесят один. Але ось я тут, п'ятдесят шість років по тому, і досі вважаю, що в мене ще все попереду.

Жінки не повинні з віком угамовувати свої амбіції. Я мчу вперед, немов куля. Я відкриваю нові горизонти, дістаю задоволення від життя, працюю більше, ніж будь-коли; опановую соціальні мережі, щоб бути ще ефективнішою і діставати ще більше задоволення від того, що роблю. Я вже казала, що насолоджуюся життям? Якщо чоловіки не вгамовуються з роками, то й ми не повинні. Не дозволяйте віку стримувати вас і заважати вам рухатися вперед. Дбайте про себе, добре харчуйтеся, будьте активними, щасливими, усміхненими і

впевненими в собі. Я ніколи не боялася старіння. Вас це може здивувати, але зморшки на моєму обличчі (а після шістдесяти — ще й на стегнах і на руках) мене лише веселять. Я просто щаслива, що почувуюся добре.

Я почала модельну кар'єру, ще коли була підлітком і жила в Преторії, у Південній Африці. Сталося це завдяки подрузі моїх батьків, яка керувала модельною школою й агентством. Її звали Летті, і її чоловік, як і мій батько, мав літак. Щонеділі вони вечеряли разом із нами. Летті була дуже вродливою і витонченою. Вона випромінювала таку спокійну впевненість у собі, що їй неможливо було відмовити.

Коли нам з Кей, моєю сестрою-близнючкою, виповнилося п'ятнадцять, Летті запросила нас безплатно пройти модельні курси в її школі. Ми без вагань погодилися. Для завершального дефіле, після якого нам мали видати дипломи, я пошила собі рожевий костюм у стилі Шанель, самотужки заплела каштанове волосся і зробила макіяж.

Саме Летті першою найняла мене на роботу. Вона запрошувала мене на суботні покази в місцевому універмазі й на фотосесії. Я не почувалась особливою і не дуже пишалася тим, що я модель. Це була просто робота. Але виявилось, що за неї ще й платять більше, ніж деінде. Коли я про це дізналася, то була вражена. Ти йдеш кудись, одягаєш сукню, ходиш залом і повертаєшся додому. За що ж платити такі гроші? А гроші були і справді немалі, особливо для дівчини мого віку.

Тоді я й уявити не могла, що працюватиму моделлю навіть у сімдесят один. Досить було роззирнутись довкола на будь-якому модному показі, щоб зрозуміти: моделями працюють лише юні дівчата. Я знала, що ця робота тимчасова, але тоді це мене зовсім не хвилювало. Я просто була щаслива, що мені взагалі платять. У мене не було наміру стати моделлю — я хотіла вступити до університету.

Я зовсім не збиралася працювати моделлю паралельно з навчанням в університеті, але саме так і було. Як і планувала, я закінчила університет. А відтак вийшла заміж — ще одна несподіванка. Я не планувала найближчим часом народжувати дітей. Не думала, що завагітнію ще під час медового місяця і протягом трьох років народжу трьох малюків. Ілон, Кімбал і Тоска стали для мене трьома

несподіванками. З кожною дитиною я потроху висвітлювала своє волосся. Коли на світ з'явилася Тоска, я вже була білявкою.

Після народження трьох дітей я на прохання Летті знову почала працювати моделлю. Її агентству потрібен був хтось, хто демонстрував би сукні мами нареченої, а вісімнадцятирічні дівчата для цього, звісно ж, не дуже підходили. Усі моделі в агентстві були надто юні. Тож Летті попросила мене — двадцятивосьмирічну, із зовнішністю зрілої жінки. Ось так я стала найстаршою моделлю в Південній Африці.

У тридцять один рік я, самотня мати, переїхала в Дурбан, утікаючи від свого чоловіка. Я більше не мала грошей на фарбування волосся в салоні, тож воно набуло різних відтінків блонду й оранжевого. Таке волосся, як у мене, називали «блоранжевим». Вигляд у мене був не надто привабливий. Крім того, моє волосся вилося, а щоб заощадити гроші, я підрізала його самотужки. Якимось дивом мені й далі пропонували роботу в модельній сфері, тому я цим не надто переймалася. Зрештою, це ніяк не впливало на мою дієтологічну практику. Моїм клієнтам було байдуже, яке в мене волосся, якщо я могла їм чимось допомогти.

У сорок два роки я оселилася в Торонто і знову взялася за навчання, щоб здобути науковий ступінь. Увесь цей час я й далі працювала моделлю і надавала дієтологічні консультації, намагаючись не занедбати обидві професії. Моє портфоліо доводило, що мені ще донедавна пропонували роботу. Тож у Торонто мене найняло одне модельне агентство, бо там вирішили, що зі мною можна заробляти гроші. Для більшості проєктів запрошували молодих жінок, але іноді потрібна була старша модель — задля більшої переконливості. Ось так я вперше знялася для рекламної обкладинки в ролі бабусі. А мені ж було лише сорок два роки!

Звісно, у Торонто я була не єдиною моделлю за сорок. Частенько на проєктах я була єдиною дорослою жінкою серед двадцятирічних дівчат, але не завжди. Не забувайте, що ми говоримо не про високу моду, не про моду от-кутюр. Це був не Нью-Йоркський тиждень моди і не Мілан.

Пригадую, як брала участь у показі, на якому були лише старші жінки й чоловіки. Після закінчення заходу ми пішли до бару. Один чоловік сказав мені:

— Тобі доведеться самій купити собі коктейль, бо ти тут єдина ще не була зі мною в ліжку.

Я витріщилась на нього, а чоловік пояснив:

— Так, тут усі, крім тебе, уже фотографувалися для реклами матраців.

Ось таку роботу пропонували старшим моделям. Реклама розпродажу ліжок і всяке таке.

Та мене це не хвилювало, бо я не прагнула захопливих проєктів. Для мене це була просто робота, якої я так потребувала. Мені подобалося працювати моделлю, бо це було цікаво, це стимулювало підтримувати себе в добрій формі й давало змогу їздити різними містами й знайомитися з новими людьми. На той час модельні агентства домовлялися зі мною про знімання заздалегідь, десь за три тижні, щоб це не заважало моїй дієтологічній практиці. Крім того, я відмовлялася працювати понад чотири дні на місяць. За цю роботу я отримувала приблизно стільки ж, скільки приносила мені дієтологічна практика, але остання була моїм стабільним прибутком, тож я не хотіла втрачати клієнтів. Цими грошима я покривала буденні витрати, платила за житло, проїзд, шкільні форми для дітей, пальне й обслуговування автомобіля. А за гроші, що заробляла як модель, я могла купити дешеві квитки на літак і відвідати родину, придбати новий одяг чи щось для нашої квартири. Іноді я могла купити собі гарну сукню. Модельний бізнес був лише «вишенькою на торті».

Я навіть не розповідала своїм клієнтам, що підпрацьовую моделлю. Тоді ще не було соціальних мереж, тож ніхто про це не знав.

Час від часу хтось запитував:

— Це часом не ви в журналі?

Я відповідала:

— Саме так. Я королева халатів *Sears*¹.

Такою була моя робота. Якщо *Sears* хотіли продати халати, то кликали мене, щоб я якнайліпше їх презентувала.

У п'ятдесят із хвостиком я вже жила в Нью-Йорку. Взяла участь у кількох великих рекламних кампаніях, а тоді підписала контракт з більшим модельним агентством, бо вирішила, що так відкрию для себе

нові можливості й зможу працювати трохи більше. Але все було зовсім навпаки. Якщо раніше я працювала більш-менш регулярно, то тепер замовлень майже не було.

Я надсилала агентству електронні листи: мовляв, якби мені кортіло покласти край своїй модельній кар'єрі, то я б не підписувала з ним контракт. Мені відповідали, що тепер у них просто немає для мене роботи.

Тоді я телефонувала. Мені казали:

— Просто вас ніхто не замовляє. Вибирають інших моделей, відоміших.

Я думала: «Але вони не такі вже й відомі».

Я не розуміла, чому замовники не хочуть мене бачити. Я працювала моделлю впродовж кількох десятиліть. Що ж, усьому рано чи пізно повинен настати кінець. Мені просто сказали, що замовникам більше не подобається мій зовнішній вигляд.

Але після того я зовсім випадково зустрічала знайомих, які теж працювали в модельному бізнесі. Мене зупиняли на вулиці або в ресторані й казали:

— Ми телефонували у ваше агентство, щоб запросити вас на роботу, але ви постійно зайняті.

Тоді я йшла в агентство й заявляла:

— Мені хотіли запропонувати роботу.

— Ні, не хотіли. Вони вас із кимось переплутали.

Саме в той період я вирішила припинити фарбувати волосся, подумавши: «Що ж, тепер я майже не працюю, тож це нікого не засмутить. Зате я зможу побачити свій справжній колір».

Волосся почало відростати й мало жахливий вигляд: на маківці — біла пляма, а на плечі спадали жовтуваті пасма. Як я вже казала, для дієтологині такі речі не мають значення, якщо знаєшся на своїй справі. Тоді моя найкраща подруга, Джулія Перрі, порадила мені зробити дуже коротку стрижку. Це було виключно й свіжо, такого я ніколи раніше не робила.

Після цього я не отримувала замовлень від свого агентства аж пів року. Для мене це був дуже болісний період. Я почала думати, що вичерпала всі свої можливості та що це кінець моєї модельної кар'єри.

А тоді сталося щось цікаве. У моє агентство зателефонувала кастинг-директорка журналу *Time* і сказала, що вони хочуть бачити мене на обкладинці. Цього разу агентство не могло сказати, що я зайнята, бо офіс кастинг-директорки був за квартал від мого будинку й щоранку вона бачила, як я гуляю зі своїм псом.

Їм довелося погодитись. Ось так я опинилася в журналі *Time*, на початку розділу про здоров'я.

Я зрозуміла, що для мене досі є робота. Річ не в моїй зовнішності. Річ у моєму агентстві.

Мені потрібен був план.

Усі діють у власних інтересах. Я хотіла працювати й користуватись усіма доступними мені можливостями. Агентство мало б сприяти моїй кар'єрі, але чомусь цього не робило. Я усвідомила цю проблему й тепер повинна була її розв'язати. Я просто не могла сидіти склавши руки й дозволяти їм приховувати від мене роботу.

Тож прийшла в агентство й відверто висловила всі свої думки, бо, коли хочеш щось отримати, мушиш про це сказати.

Агентка страшенно розлютилася:

— Ми робимо для вас усе можливе! Як ви смієте казати, що це не так?!

Брехня. Ми обидві це знали. Прийти на співбесіду й не отримати роботи — це одне. Таке зі мною було багато-багато разів. Ти приходиш, чекаєш у черзі разом із двадцятьма іншими жінками й не отримуєш роботи. Це частина життя моделі. Але якщо агентство не пропонує твоєї кандидатури замовникам — це зовсім інше. Ось це вже погано.

В агентстві відмовлялися це визнати. Вони й далі наполягали, що для мене в них немає роботи. Я опинилася в глухому куті, бо вже підписала з ними контракт.

Якщо у вас не все гаразд на роботі й ви розумієте, що потрібно щось змінити, вас починає мучити відчуття невідомості. Це лякає. Щоранку, йдучи на роботу, ви почуваетесь нещасними. Якщо ви не дістаєте задоволення від того, що робите, кожен ваш день буде похмурим. Ви повинні з нетерпінням чекати на новий день і любити свою роботу,

адже більшу частину свідомого життя працюєте. У моїй дієтологічній практиці часто траплялися клієнтки-юристки, які обожнювали роботу, але терпіти не могли своїх керівників. Як я дізнавалася про це? Дуже просто: постійний стрес і невдоволення негативно впливали на їхнє харчування. Тож я радила їм насамперед змінити цю ситуацію. Вони влаштовувались у нову фірму або вирішували заснувати власну, ставали щасливішими — і починали харчуватися ліпше. Мої клієнти завжди казали, що дешевше ходити до мене, ніж до психолога.

Я перечитала свій модельний контракт і виявила, що він стосується лише Нью-Йорка, тож зателефонувала агентам у Філадельфії. Потім був Гемптонс. Коннектикут. Нью-Джерсі. Лос-Анджелес, Гамбург, Мюнхен, Париж, Лондон. Я підписала контракти з тамтешніми агентствами й нарешті почала отримувати замовлення. Я літала до Європи й фотографувалася для каталогів, ключових статей у журналах, знімалася в рекламі засобів для волосся й медичних препаратів. Платили за це непогано, як на мене, до того ж я завжди літала економкласом або коштом замовника.

В Америці мені здебільшого пропонували зніматися для каталогів і для реклами, працювати в шоурумах. Не надто захоплива, але все ж таки робота. Найчастіше я демонструвала одяг відвідувачам недорогих універмагів. У мене була крихітна картонна кабінка, у якій я перевдягалась, перш ніж вийти до глядачів. У залі сиділи десь із тридцять осіб і розглядали різний одяг на мені.

Я ходила туди-сюди, відтак заходила у свою кабінку, де на мене чекала булочка з вершковим сиром. Щоразу, коли перевдягалась, я відкушувала від неї шматочок, бо з'їсти цілу булочку відразу не мала часу.

Але найбільше роботи було в Нью-Йорку, де від мене й далі приховували замовлення. Відчуття того, що я не користуюсь усіма можливостями сповна, не покидало мене. Я знала, що все може бути значно ліпше. Знала, що проблема не в моєму віці та не в моїй зовнішності. Проблема в моєму агентстві, а не в мені!

Я повинна була знайти інший шлях. Тож прийшла в агентство й сіла у приймальні. Я сиділа там, сиділа, сиділа, аж поки мене не пропустили до керівництва.

— Мене вже пів року ніхто не запрошував на кастинг, — сказала я. — Вам варто розірвати зі мною контракт.

Я твердо вирішила не виходити з кабінету, поки не здобуду того, для чого прийшла, і зрештою вони поступилися. Потрібно було зробити це вже давно. Будь ласка, вчіться швидше, ніж я, і так уникнете багатьох страждань. Якщо бачите, що нічого не змінюється, утікайте якнайшвидше. Це слід зробити, навіть якщо після цього у вас нічого не залишиться або вам здаватиметься, що нічого не залишиться. І навіть якщо після цього на вас чекатиме фінансова скрута.

Я влаштувалась у бутикове агентство, з яким співпрацювала раніше. Вони були мені раді, і їм сподобався мій новий образ. Мене відправили зніматися для глянцевого журналу в Торонто. Це було неймовірно, бо зазвичай ніхто не хоче бачити старших жінок у глянцевих виданнях. Глянець — це круто. А я не була крутою. Я навіть не уявляла, як позувати для таких фото!

Під час знімань для каталогів потрібно бути спокійною, щасливо всміхатись і намагатись не пом'яти одяг. Жодних нестандартних ракурсів. А на фотосесіях для глянцю тобі зненацька дозволяють стрибати, танцювати, потягуватись і взагалі робити що заманеться. Мені довелося вчитися цього, тож я почала часто переглядати такі журнали.

До того моменту я з'являлась у глянці лише раз. Мені було сорок п'ять, і на тому знімку я просто стовбичила за спиною крутої супермоделі.

Тож я полетіла в Торонто. Виявилось, що на тій фотосесії я була єдиною моделлю.

— А де інші? — спитала я.

— Інших немає, ви єдина модель, — відповіли мені.

Я раптом опинилась у світі дизайнерів і чудових речей. Вони знімали «світлу» історію: вісім сторінок у білому вбранні. Це було дуже гарно. Для кожної світлини стилісти примудрялись укласти моє коротке волосся по-різному.

Коли я побачила результат, то змогла сказати тільки: «Ого».

Після того посипалися замовлення. Коли я починала облаштовуватись у Нью-Йорку, ми з Кімбалом якось вийшли

прогулятися на Таймс-сквер. Роздивляючись гігантські рекламні плакати, я сказала йому: «Одного дня там буде моє обличчя».

Тоді ми посміялися з цього. Але так усе й сталося: одного дня я таки опинилася на майже п'ятиметровому білборді на Таймс-сквер уперше у своєму житті.

Я поїхала на кастинг для реклами *Virgin America*². Там було три сотні претенденток, але вибрали мене. Крім мене, на фотосесії були ще юні дівчина і хлопець — молоді й розкішні моделі, які й дивитись у мій бік не хотіли. Але на білбордах опинилося саме моє обличчя. У шістдесят сім я вже була всюди: на Таймс-сквер, у підземці, у кожному аеропорту. Вам не вдалося б зійти з потяга чи сісти в літак, не побачивши мого обличчя.

Хто б подумав, що все почнеться, коли я посивію?! У п'ятнадцять мені казали, що моя кар'єра закінчиться у вісімнадцять, але ось мені сімдесят один і я популярна, як ніколи раніше. Життя навчило мене, що завжди можна знайти інший шлях. Завжди можна вигадати інший план. Звісно, мені знадобилося багато часу, щоб навчитись цього. Я й досі вчуся!

Упродовж цих років ще дещо стало для мене великою несподіванкою. Соціальні мережі! Люди переглядають фото, захоплюються моїм волоссям, і завдяки сивині я отримую нові й нові замовлення! Тепер я йду туди, де буду єдиною людиною зі сріблястим волоссям, з високо піднятою головою. Якщо ж бачу там ще одну таку жінку, то неодмінно всміхаюся їй і кажу: «Тон у тон!»

Я точно знаю, що з часом усе буде ще краще. Щопонеділка я прокидаюся щасливою, бо попереду цікавенний робочий тиждень. Навіть якщо нічого цікавого не станеться, я витрачу цей час на дописи в соціальних мережах і наповнення свого сайту, бо це неодмінно принесе мені якийсь цікаве замовлення. Саме тому я кажу, що бути сімдесятидворічною просто чудово. Саме тому мене зовсім не хвилює мій вік.

У мене надто цікаве життя, щоб думати про це.

¹ Американська компанія, яка об'єднує кілька міжнародних мереж роздрібною торгівлі. (Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.)

² Колишня американська авіакомпанія.

Розділ 2

ЗАЧАРОВУЙТЕ

Ліпше бути цікавою, ніж гарною

Одного разу, коли мені було п'ятдесят із хвостиком, я пішла на кастинг для реклами косметики. Директор кастингу сказав мені:

— Ох, ви така гарна.

Я бовкнула:

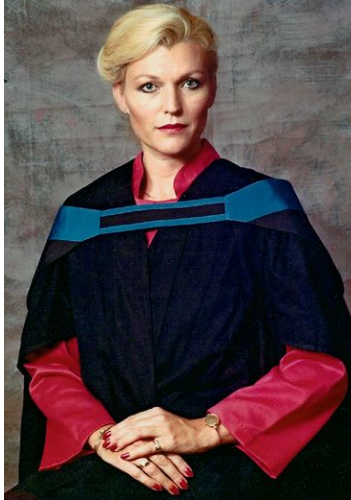
— Хм, а хіба це не обов'язкова умова?

Ну, це ж була рекламна кампанія для індустрії краси. Тоді я вважала, що сказала щось дотепне, бо виросла в Південній Африці й звикла, що люди самі з себе жартують.

Організаторам кастингу відібрало мову. Вони зовсім не зрозуміли іронії... Мою кандидатуру навіть не розглядали, бо вирішили, що я надто нахабна.

Цей випадок навчив мене просто казати «дякую».

Я ніколи не розуміла, чому в Америці тільки й мови, що про красу. У Південній Африці в жінках цінують розум, риси характеру й почуття гумору. Це значно важливіше, ніж краса. Мені казали: «Ти весела». І я думаю, що так і було. Думаю, я й досі така. Людей більше цікавили мої знання дієтолога. Їм було важливо, що я ознайомлююся з новими дослідженнями, читаю лекції, пишу статті й консультую клієнтів. Вони оцінювали мене на основі мого ставлення до роботи і професійних якостей.

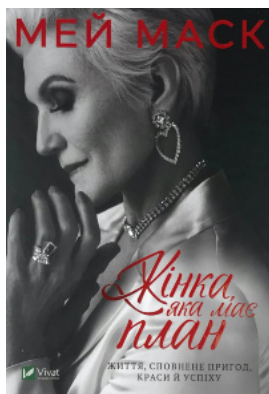
Незадовго після переїзду в Америку я зателефонувала своїй сестрі-близнюці Кей, щоб поговорити про цю одержимість американців розмовами про красу.

Я просто обожаю Кей. Ми з нею розмовляємо щовечора, і я знаю, що вона завжди буде зі мною відверта. Я часто раджуся з нею про все: від інвестиційних питань до ідеї поставити собі вініри (вона сказала, що не варто). Сестра завжди готова вислухати й підтримати мене.

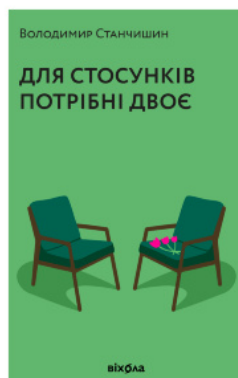
Найкращі риси характеру Кей — це її прямота й розсудливість. Вона завжди каже те, що думає.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

Жінка, яка має план.
Життя, сповнене
пригод, краси й успіху

Для стосунків потрібні
двоє

Життя любить тебе. 7
духовних практик для
зцілення

Перейти до категорії
Біографії і мемуари

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ